

NAGY LEA
Alagút

Lépked a halász.
Tövisbokrokon egyensúlyoz.

Megáll az idő.
Csak egy pillanat.

Az egész.

Felfénylik a Hold.
Forog egymagában.

Kabócák bújnak a halász zsebébe.

Öreg trombitás a temető csücskében.
Hajnalban kezdi fújni.

Beborul az ég.
Hangyák sorakoznak a fapad alatt.

Kislány énekelget egymagában.
Fehér ruháját összefogta a tenger.

Mamáját keresi napok óta.
Két külön világban.
Egyástól méterekre.

Alagutakon üzennek egymásnak.

Halat fogott az öreg.
Elcsúszott a sós kikötőben.
Bal lábát maga alá húzta.

Három részre repedt.

Kislány könnycseppjei a sebekben.

Felkiált a halász.
Együtt kiáltanak.

Billegő csónakban.
Csak egy pillanat.

Az egész.

Ablaküveg

Úgy néz ki, mint az apám.

Fehér inge feszül a mellkasán,
nadrágja szára súrolja a vonat linóleumát.

Bőre kreol – olyan, amit megnéz az ember.
Fején égnek emelkednek az ősz hajszálok.

Kint integet anyám, zavart félmosollyal az arcán.
A sötét ablaküvegen át nem nézhetünk egymás szemébe.

Vihar fú kint, fázik az orrom, zoknit húzok.
Jegyet kér tőlem a fehér inges öreg.

Méretegetve néz, bizonytalanul nézi meg
Budapest–Zágráb menetjegyemet.

Én is méretegetve nézem őt.
Nem nézünk egymás szemébe.

Akár az én apám is lehetett volna jegyellenőr, gondoltam
magamban.

Tanár lett, magyart tanít, magyaráz, ahogyan csak tud.

Végtére is hasonló a két szakma, az egyik dolgozatokat pipál,
a másik pedig csak remélheti, hogy pipálhat.

Horvátok veszekednek a folyosó végén,
de nem zavar, hiányzott a balkán mondatok önfeledt lazasága.

Csak előre gondoltam magamban, talán vissza se kéne térnem –
de hiányozna mindaz, amiből lettem, hiányozna az anyaméh
libbenő biztonsága.

Távozik a jegyellenőr.
Magamra maradok a hátizsákkal és lepipált menetjegyemmel.

Valaki azt írja, hogy ne röpjek túl közel a Naphoz.
Tenger mélyére úszom – ennyi volt a válaszom.

Úgy nézett ki, mint az apám.